

Lương Sĩ Hằng

*Khai Trương
Thiền Đường Van Horne*

Khai Trương

Thiên Đường Van Horne

Montréal, ngày 4 tháng 6 năm 1981

Thưa các bạn,

Hôm nay chúng ta lại khai trương một thiên đường mới nơi đây. Một chỗ tốt đẹp và rộng rãi do chính phủ đã giúp đỡ chúng ta tạm mượn trong một thời gian qui định, rồi sẽ tiếp tục, cho chúng ta có cơ hội sẽ tụ họp nơi đây hằng tuần. Hôm nay đến đây là ngày đầu tiên của Thiên đường này nhưng cũng là một ngày chót mà tôi sẽ xa các bạn lên đường qua Mỹ tiếp tục thuyết giảng và thăm viếng tất cả bạn đạo ở các tiểu

bang.

Khi tôi ra đi, tôi cũng ước mong rằng các bạn ở lại nên cố gắng trau dồi sửa đổi và thực hành thêm những gì tôi đã từng ước mong và nghiên cứu với các bạn. Mong rằng các bạn nên mở xẻ cho nó rõ rệt những cái gì mà các bạn đã thu thập. Tuy lời nó của tôi nó không phải văn hoa mấy nhưng mà các bạn có thể tìm sâu trong cái câu văn lời nói hằng tuần mà để giúp đỡ cho lục căn lục trần của chính các bạn. Các bạn có thể đem ra mở xẻ hằng tuần, từ câu một, và các bạn cũng sẽ đem ra những sáng kiến mà các bạn thu thập được, để đóng góp với tất cả những bạn đạo khắp năm châu. Chúng ta nên nghiên cứu cho nhiều, thì mới giải tiến được và lục căn lục trần sẽ không còn lười biếng nữa.

Những bài giảng hằng tuần đã qua, tôi thiết

tưởng không nhiều thì ít, ở trong đó, tuy rằng nghe qua rất đơn giản dễ hiểu, nhưng mà rồi các bạn cũng quên. Nhưng mà cần phải mở xẻ cho rõ rệt hơn nguyên ý của thanh quang bao gồm trong một buổi giảng, trong giai đoạn nào.

Tuy trong bài giảng đó, nó có giai đoạn, điển nào, phần âm có không, phần dương có không, phần thanh cực thanh có không? Ta phải phân tách cho rõ để tìm hiểu chiều sâu của chân lý, thì đó cũng làm sáng tỏ mọi sự việc trong nội tâm và sự thắc mắc của các bạn. Cho nên chúng ta phải ngồi lại hằng tuần để nghiên cứu, nếu có thì giờ các bạn nên bàn bạc nhiều hơn. Tôi thiết tưởng sau chuyến đi vài ba tháng tôi trở lại thì các bạn sẽ tinh tấn hơn nữa và nghiên cứu rõ rệt hơn nữa.

Tại sao chúng ta phải bỏ công rất nhiều để làm

gì? Vì con đường rớt ráo mà chúng ta đã chọn, thì chúng ta phải nên làm và nên thực hành cho kỳ được. Thì một người đâu có làm được, nhưng mà bây giờ ta có cơ hội được nhiều người, kết hợp với nhau và nghiên cứu cái chiều sâu của chân lý, sẽ làm sáng tỏ mọi sự việc và các bạn không có ôm ấp sự nghi nan của nội tâm nữa. Lúc đó các bạn mới dễ tu và dễ tiến! Còn nói sao nghe vậy, vô ích!

Thời đại này không có vụ nói sao nghe vậy. Chúng ta đem ra chúng ta nghiên ngẫm, tất cả đều là công khai và tìm hiểu rõ rệt từ lý từ tý. Tại sao người này có thể nó lưu loát như vậy. Tại sao trí óc nào mà họ có thể đem ra những cuộc thuyết giảng linh động, từ câu, mà để đánh thức tâm linh của chúng ta? Khi nghe qua, tại sao bộ đầu lại rút và cảm thấy nhẹ và lâng lâng cặp mắt chúng ta phải nhắm. Vì sao? Trong đó chúng ta phải tìm ra, tại sao? Có phải bỏ bùa

không? Có phải làm mê hoặc không? Hay là tự nhiên nó phát triển như vậy! Cái ý đó là cái gì? Tại sao nó rút bộ đầu? Khi nó rút, nghe cái âm thanh rồi, hình như tôi không còn ở đây nữa, vậy chứ không còn ở đây là đi đâu? Đó, chúng ta phải hỏi, chúng ta phải tìm, tìm cho kỳ được, để ta thấy rõ, nó không ở đây nó phải có nơi khác.

Cái nơi đó là nơi thanh nhẹ, tại sao về tôi không thuật lại được. Đó cũng như tôi đã nói trong băng, vì tôi còn trược, chưa thanh nhẹ, thì miếng kiến đó không có phản chiếu. Nếu mà miếng kiến đó trong lành, thì nó sẽ phản chiếu ra cái cảnh tôi đã và đang đi. Cho nên các bạn cần phải mở xẻ nhiều hơn, nghiên cứu, rồi đóng góp cho những người hậu tiến, những người đi sau. Họ rất cần để thực hiện và rất cần những cái chuyện, bên đạo nói là thấp thỏi, rõ rệt hơn. Còn về phần tôi mà mỗi mỗi phân tách chậm

trước, phân tách từ ly từ tỳ, cũng không đủ thì giờ dẫn dắt các bạn, cho nên bắt buộc lấy cái chuyện trung trung trong cái đường lối trung dung mà đánh thức các bạn mà thôi. Thì các bạn thực hành rồi lần lần các bạn sẽ thấy, càng mở xẻ càng tươi tắn, các bạn mở xẻ các bạn sẽ nhìn rõ cái tầm quang chiếu của hào quang, tầm quang chiếu của thanh quang.

Cái gì là điển của đấng Cha Lành, điển của Chúa tể càn khôn bao trùm nơi nào, rồi lúc đó các bạn sẽ thấy. Lần lần rồi các bạn sẽ rõ hơn và sáng suốt hơn nữa. Cho nên tôi rất ước mong chúng ta sẽ có cơ hội bàn bạc, nghiên cứu về cái đạo pháp và chúng ta sẽ đón nhận trong giờ chúng ta thuyết giảng và tìm hiểu lẫn nhau, trao đổi giữa bạn đạo và bạn đạo để hiểu và đón nhận cái thanh quang chiếu hóa trong giờ phút mà các bạn bàn cãi sôi nổi từ giai đoạn một.

Trong lúc đó, các bạn sẽ thấy rõ, câu văn các bạn cũng thay đổi và nó mở mang cho bạn sáng suốt thêm. Thì lúc đó chúng ta thấy Vô Vi luôn luôn ở bên trên chúng ta, chiếu hóa chúng ta và lo lắng cho chúng ta nếu chúng ta chịu khai triển, chắc chắn chúng ta sẽ có kết quả tốt! Còn nếu chúng ta không chịu khai triển, nghe qua cũng như nghe vọng cổ để hát, để ngâm, cái đó là vô ích. Còn cái này chúng ta phải mổ xẻ cho tận gốc, để cho chúng ta tìm rõ nguyên căn của cái câu văn này, tại sao?

Người ăn học ít vậy mà ngày nay có thể nói và dẫn dắt chúng ta như vậy được. Hỏi chứ chúng ta là người có ăn học, thế nào? Sau này chúng ta sẽ tiến triển bằng cách nào? Âm thanh chúng ta sẽ thay đổi bằng cách nào, lời nói chúng ta sẽ dịu dàng tốt đẹp hơn bằng cách nào? Đó, các bạn thấy rõ cái chu trình tiến hóa, các bạn không bị tắc nghẽn và chính bạn

càng ngày càng sáng suốt và không bị lường gạt.
Cho nên phải hết sức thận trọng nghiên cứu và mổ
xẻ.

Tôi thấy bao nhiêu băng và bao nhiêu lời thuyết
giảng đóng góp rất nhiều cho tâm ý. Nhiều bạn ở xa,
xa quê hương cảm thấy đau khổ, buồn bực nhưng mà
nghe qua âm thanh của tôi rồi thấy nội tâm nội tạng
thay đổi, rười rượi tâm hồn của họ, họ thấy chính họ
cần sự tiến bộ nhiều hơn và chính họ phải cố gắng
để giải tỏa những sự trược ô phức tạp hiện tại đang
bao vây họ. Một điều làm rất hữu ích nhưng mà rất
tiếc rằng nhiều bạn chúng tôi cũng phải tiếp tục gửi
cho đầy đủ băng các nơi là cái thứ nhứt, về tài chánh
cũng có phần eo hẹp. Bởi vì mỗi mỗi đều chi dụng
tiền mới gửi đến cho các bạn khắp các nơi, thành thử
trong khi nó cũng có lúc kẹt mà trì trệ số băng gửi
không kịp cho các bạn dùng, cũng vì vấn đề đó.

Cho nên rồi đây chúng ta càng ngày càng đông người, rồi sẽ có sự đóng góp thích đáng hơn, rồi chúng ta sẽ phục vụ những bạn ở xa, ở các nơi đang thiếu thốn tình thương và muốn xây dựng tình thương thì chúng ta nên gửi những cái băng này đến để cho những bạn ở xa được thưởng thức và kêu gọi tâm linh của họ và họ sẽ tự xây dựng và đóng góp với nhân quần.

Tôi thiết tưởng bây giờ lần làm công việc của chúng ta sẽ thành hình và ban tổ chức của hội ái hữu vô vi cũng lần lượt có người phát tâm tham gia và nhận thức rõ là cái việc đó hữu ích nên làm, vì chúng ta đã tiêu hao chút đỉnh tiền nhưng mà giúp cho họ một cái chuyện rất lớn rất quý, thì theo những cái thư từ mà tôi đã nhận, những bạn đã nhận được những cuộn băng này, họ cảm thích vô cùng, họ được khai mở và họ vui tươi trở lại cái nếp sống thay vì đặt

mình vào trong chỗ thất vọng không thể cứu rỗi nổi.

Thì tôi sẽ nói rộng hơn và sẽ kêu gọi các bạn trên thế giới! Người nào đã có cơ hội này nên chia sẻ cơ hội này cho những người khác. Cái đó là cái điều ước mong nhứt của tôi, tôi muốn mong sao các bạn sẵn sàng phát tâm giúp đỡ những người khác những gì các bạn có. Vì chúng ta hưởng đây là tia sáng hào quang của Thượng Đế đã ban cho chúng ta để cho chúng ta có một sự sáng suốt đánh thức nội tâm, thì sự sáng suốt này chúng ta mới chia sẻ cho mọi người ở xung quanh đang khao khát.

Tôi mong rằng các bạn sẽ ý thức được những cái gì tôi mong muốn và chúng ta, tay nắm tay để dìu dắt lẫn nhau trong cái mảnh đất phù sinh này, trong cái cõi tạm bợ này. Nhưng mà chúng ta đã ý thức được rõ ràng là Thượng Đế, Đấng Cha Lành đã ban

tình thương cho chúng ta, chư Phật chư Tiên đang dìu dắt tâm linh của chúng ta và có cơ hội đó, chúng ta nên phổ biến cho mọi người. Cho nên nhiều khi tôi thấy, tôi đã thực hành cái pháp này và tôi cũng đạt phần sáng suốt của pháp này để ban giúp cho tôi, thì tôi cũng rất muốn chuyển cho tất cả các nơi, mà nhiều khi tôi bất lực trong tiền bạc, nhiều khi tôi cũng phải rơi lụy. Nhưng mà ngày nay, anh em chúng ta càng ngày càng hội tụ, chúng ta biết thương yêu nhau, chúng ta không có nghi kỵ nhau, thương yêu trong xây dựng và chúng ta đang lập hạnh, lập hạnh hy sinh để cứu độ mọi người.

Tôi thiết tưởng các bạn cũng đã làm cha làm mẹ, cũng biết rõ thương yêu là gì và hy vọng rằng các bạn sẽ tiếp tục cứu giúp những người thiếu thốn, thiếu thốn về tình thương thanh điển, cái đó là quan trọng. Bởi vì cái người mà bắt được nguồn cội rồi,

người đó sẽ trở về, trở về với căn bản và người sẽ phong phú hóa tư tưởng, tiến tới sự sáng suốt vô cùng. Thì một con người tại thế mà sáng suốt đóng góp cho biết bao nhiêu người tăm tối, đang chống gậy, đang mò đường, đang oằn oại trong sự đau khổ.

Không nói rằng chúng ta đạt được cảnh Tiên Phật, nhưng mà nói đạt tới sức khỏe, đối với cái pháp này rất khả quan. Cho nên chúng ta thấy rõ, các bạn đã tu rồi và đạt tới sức khỏe và thay đổi, và dốc lòng tu luyện với cái chơn tâm của họ, thấy mặt mày họ thay đổi. Những người kêu bằng tới thử chơi, cái đó không cần nói. Những người thực hành đứng đắn nghiêm chỉnh thì thấy người đó đã thay đổi, tâm linh lẫn thể xác. Tôi nói là tôi phải thực hành, từ ly từ tỳ, từ giai đoạn, tôi trong thực hành mà ra mà thôi chứ ngoài cái thực hành tôi không biết làm sao mà nói với các bạn được. Vì tôi không có đọc sách và tôi

không có học nhiều như các bạn. Nếu tôi học nhiều và đọc sách nhiều thì tôi có thể ăn cắp trong sách và nói cho các bạn. Cái này tôi không có, tôi phải thực hành để tôi đạt tới. Con người của tôi tìm hiểu trong thực hành và thực hành là quan trọng. Cho nên ngày nay tôi mới đi đến lần lần lần lần rồi tôi mới khai triển các nơi các giới, để thực hiện tình thương và đạo đức là điều quan trọng.

Cho nên hôm nay chúng ta lại có cơ hội tiếp tục bàn bạc thêm những cái giai đoạn điện giới mà chúng ta đã thực hành và mấy tuần trước chúng ta cũng nghiên cứu về điện giới và để dẫn tiến tâm linh của chúng ta. Cái điện giới là cũng như cái đèn chiếu rọi cho chúng ta thấy đường đi, và đường đó là chánh và nhanh nhứt. Thì chúng ta chỉ có qui tụ một mối là từ trung tim bộ đầu, xuất phát được thẳng, thừa tiếp với luồng điện của trung tâm sinh lực cả

càn khôn vũ trụ. Thì chúng ta thấy rõ, cái tia sáng của chúng ta mà phóng thẳng lên trên đó thì những tia sáng xung quanh của chúng ta là nó phóng các nơi các giới, nó chuyển hóa không ngừng. Bộ đầu chúng ta sáng suốt, vui tươi, lúc đó tha hồ nhận định bất cứ những cái chơn lý nào sáng suốt đưa đến với chúng ta.

Cho nên hướng về trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ rồi các bạn học biết là bao nhiêu, từ trực tới thanh và từ thanh quán xuống trực. Càng rõ hơn, càng sáng suốt hơn, chỉ có một mối, cho nên vạn đạo qui nguyên ở chỗ đó. Bởi vì cơ thể của các bạn, nhiều đạo nhiều đường xuất phát, phát quang từ lỗ chân lông một và qui tụ có một mối thôi, thì nó mới hòa đồng trung tâm sinh lực, rồi từ đó, sự tiến hóa, học dưỡng tiến rõ ràng.

Dững là gì? Các bạn đã thấy rõ các bạn mới chịu tiến mà không thấy rõ không tiến! Mà người chưa thấy họ nói mình là dững. Đó cho nên chúng ta thực hành trong dững mà sáng suốt thấy rõ mới kêu bằng dững. Chớ còn nghi muội mà la mà nói, như nói dóc nói càng, cái đó đâu có phải dững. Nhưng mà cái dững này phải đòi hỏi sự thực hành mới có chứ không phải mượn lời nói mà học.

Trong thực hành mới thấy, sự chiếu sáng đó. Trung tim bộ đầu các bạn chưa được rút thì không thấy rõ. Mà người nào cố gắng tu rồi thấy rút trung tim bộ đầu, hoặc bên trên rồi mới thấy rõ. Mỗi tầng mỗi giới phải học, thấy rất mỏng, thấy rất đơn giản nhưng mà đi không tới, đi hoài đi không tới. Thì chúng ta phải trở về cái nội lực và thực hành càng nhiều càng sáng suốt hơn. Thì lúc đó các bạn mới phá được cái màng mê muội của một điển giác. Cho

nên chúng ta giữa con người và con người ngồi với nhau, gần với nhau đây, một người nói ra chúng ta hiểu là ta đã phá vỡ cái vách tường che chận của họ, tháo mở liền. Có người nói lại, nhắc đi nhắc lại nhiều lần mà họ không hiểu cái đó là cái gì. Một câu rất đơn giản, rất rõ rệt mà không hiểu vì đang bị chận. Họ thiếu dũng họ không mở được, nói đâu dạ đó, họ thiếu dũng.

Còn nói đâu con người họ cãi đó rồi về họ hành, thì họ mới tìm ra sự việc sáng suốt của nội tâm, đây là chúng ta học về cái khoa tâm linh trực tiếp chứ không phải là cái khoa nói rồi bỏ! Không! Chúng ta nói rồi chúng ta về chúng ta hành, để chúng ta hiểu cái mức tiến căn bản của chính mình. Đi tới đâu hay tới đó, từ giai đoạn một của mình phải kiểm chứng rõ rệt. Cho nên cái phương thức này, mỗi bạn có mỗi trình độ. Thì những cái trình độ đó, bạn nào tiến tới

đó thì ý thức tới đó. Cho nên không có nên nói càng mà không ý thức, phân luận quá nhiều mà không biết rõ cái thực chất. Còn cái này chúng ta tìm hiểu được thực chất của chính mình, nhiên hậu mới cống hiến cho nhân quần.

Cho nên không có lấy cái lý của một người nào nhưng mà cái lý căn bản là cái lý hiểu biết của chúng ta. Cũng một câu nói đó, người này hiểu như thế này, người kia hiểu như thế kia, người nọ hiểu như thế nọ, rồi các bạn ngồi lại bàn bạc đúc kết, thì thấy nó dồi dào, phong phú, sống động hết sức. Đó là điển! Cho nên cái điển mà các bạn hiểu được và chính bạn đã đạt được thì âm thanh các bạn nó phải thay đổi và cái tâm sáng suốt nó cũng thay đổi. Hồi nào tới giờ các bạn học bao nhiêu văn chương chưa biết xử dụng. Mà tập trung luồng điển rồi sau này bạn biết xử dụng, rất khéo léo, rất gọn ghẽ mà trong sáng suốt.

Cho nên nhiều bạn ở đây cũng bắt đầu hiểu rõ hơn về điện giới. Cho nên hằng tuần tôi cũng đã đưa các bạn vào trong điện giới để các bạn nghiên cứu cho nó rõ rệt hơn và tránh sự sai lầm ngộ nhận. Bởi vì các bạn, mỗi người đều có luồng điện phát triển tới vô cùng, chứ không phải nói rằng một vị Phật có, một tâm linh là đã có luồng điện phát triển tới vô cùng. Các bạn thấy con vôi con kiến mà nó còn làm việc ngày ngày đêm đêm, nó dũng tiến, nhứt định là đi tới. Chúng ta thấy nó đi tới mãi, có con kiến nào đi lui không? Con kiến mà nó còn biết đi tới mà chúng ta không chịu đi tới, rồi chừng nào mới đạt tới thành công? Cho nên cái phương pháp này nó sẽ nhắc các bạn và sẽ rút các bạn, và luồng điện các bạn phải thừa tiếp bên trên để rút các bạn đi tới. Càng đi tới càng vô cùng, càng giải thoát.

Chúng ta nghiên cứu để giải thoát lấy mình, đi

tới thanh nhẹ cho chính mình, nhiên hậu mới chia sót cho người khác được. Thì những người ở trong tánh hư tất xấu, bị lầm lạc nhiều năm, lần lượt họ trở về với chơn chánh thật thà là vậy. Cho nên cái phương pháp này sẽ đem các bạn trở nên thật thà, mà trong cái thật thà đừng chứ không phải thật thà là xảo trá dẫu diêm.

Kẻ ăn nói văn chương thật thà, xảo trá dẫu diêm, cái đó không tốt. Thật thà là chất phát, một nói một hai nói hai, cho nó rõ rệt, không còn yếu hèn nữa, mới là người tu chơn chánh. Còn nếu mà chúng ta không chịu nghiên cứu thật thà với các bạn đạo thì chúng ta không nên mở miệng. Mở miệng mà lập lại những cái chuyện xảo trá mảnh lới, cái đó là vô ích, gây thêm tội cho chính mình và tâm tối. Tâm tối đó là tội cho chính mình mà thôi. Cho nên tôi mong các bạn nghiên cứu trong thật thà. Trình độ các bạn tới

đâu nói tới đó, đủ rồi! Cái đó quý nhất. Vì sự mong muốn chúng ta có thật thà thì mới thấy sự công bằng của Thượng Đế. Nếu mà chúng ta không có thật thà không bao giờ thấy sự công bằng của Thượng Đế!

Sự thanh nhẹ của Ngài đã ban bố cho tâm linh chúng ta từ giờ phút khắc, chứ không phải là đợi chúng ta nhắc mới có. Có sẵn hết rồi, nhưng mà các bạn vì trần trọc, thì còn núp ở trong cái thể tánh mà nó tăm tối. Có nhiều bạn không dám nghiên cứu, không dám nói tới, cứ sợ, không được! Phải bước ra đi, khi mà chúng ta học, chúng ta công khai!

Cái này là học viên cả cần khôn vũ trụ chứ các bạn không phải là học của một cái chỗ eo hẹp mà các bạn phải dẫu! Công khai! Bởi vì tương lai các bạn phải đứng cho mọi người chắt vấn, các bạn mới tiến được! Các bạn phải chịu đựng mọi sự sỉ nhục, các

bạn mới dừng tiến được. Chứ không phải là tôi tu cái này rồi tôi sẽ được giúp đỡ này kia kia nọ, rồi tôi sẽ sung sướng. Không có! Tôi thích khổ hơn, bước vào khổ tôi chịu những sĩ nhục, tôi mới học được cái nhẫn để tôi tiến hóa. Càng ngày các bạn thấy càng rõ hơn. Mà trong cái nhẫn các bạn đạt rồi, các bạn sung sướng biết là bao nhiêu, mà các bạn trở nên thanh nhẹ biết bao nhiêu, chỗ nào các bạn cũng hòa cảm được thay vì các bạn tự ái. Cái tự ái đó nó tạo cho các bạn lấy vải thưa che mắt thánh vậy thôi. Tránh đầu này, tránh đầu kia, tránh đầu nọ. Che, che rồi muốn đi tới, rồi cũng che nữa, cái đó không có ích!

Cho nên chúng ta không nên dùng những cái đó, đi trong thực trạng. Các bạn vàng là nói vàng, mà bạc là nói bạc, thau là nói thau, mà đất là nói đất. Thì mỗi thứ nó đều có nguyên chất giá trị của nó. Chứ mà các bạn, đất mà các bạn nói vàng không được.

Mà vàng các bạn nói là đất, không được! Cái thực chất của các bạn phơi bày rõ rệt, không có dấu điểm được! Cho nên chúng ta phải công khai hơn, nghiên cứu hơn, nó mới rõ! Còn nếu không chịu công khai nghiên cứu, không bao giờ tiến, cứ e lệ sè sụp hoài, ăn cơm của Trời Phật ban cho mình mà không dám công khai hướng độ những tâm linh yếu hèn, làm sao mà được bề trên chứng. Sự phát tâm là thì phải lập hạnh, mà các bạn không chịu lập hạnh làm sao các bạn mới là vun bồi được sự phát tâm.

Các bạn tìm nhẹ lánh nặng làm sao các bạn tiến được. Cho nên phải đổi, phải đổi cái sự thực trong nội tâm chúng ta và mạnh dạn bước vào Vô Vi là các bạn đi tới một cái cửa của cải thanh điển vô cùng. Nhiên hậu các bạn mới đi xa được, mới tiến hóa được. Còn các bạn cứ nhờ đỡ sự phù hộ, sự giúp đỡ, thì không bao giờ các bạn tiến. Các bạn tự tạo sự chậm lụt

của các bạn mà thôi. Cho nên những vị bô lão tôi đã thường nói, rất có giá trị! Đã đi một đoạn đường rất dài và bây giờ tiếp tục, lập lại trật tự, thâm ngấn hành trình, là cái pháp Vô Vi này. Thâm ngấn hành trình cho quý vị để quý vị trở về sự thanh nhẹ sáng suốt, cứu nhân độ thế.

Thực tế nhất là mấy vị bô lão, thức giác được và ôn lại cái quá trình xấu tốt của chính mình và ra cung ứng cho cộng đồng nhân sinh và hòa hợp với càn khôn vũ trụ. Quý biết là bao nhiêu! Rồi lúc đó là cơ hội tiến hóa cho tâm linh của các bạn. Những vị đó về đời đã qua hết, nhắc tới đâu hiểu tới đó rồi, dễ quá! Rồi về đạo lập lại trật tự thì đời đạo song tu. Tiến tới sự dễ dãi hơn, bộ đầu mà tới lớn tuổi nó cũng mở ra. Mở được chút nào tùy theo cái đạo đức của nó đã làm người và bây giờ nó gom lại cái phần thanh và giải trực điển của nó, thì nó có trật tự hơn

và nó sẽ mở rộng hơn. Và trong nội tâm nó bớt bận rộn, sáng suốt, đơn giản, nhẹ nhàng hơn! Cho nên chúng ta hiểu rõ, phải làm thế nào thì chúng ta nên dày công làm cho mình đi, rồi đóng góp cho nhân sinh. Không có nên sẽ sụp nữa, phải khai triển.

Cho nên hằng tuần tôi thúc đẩy các bạn, đáng lẽ tuần này tôi cũng xin nghỉ thay vì đến đây, nhưng mà vì thiên đường mới tôi phải đến, gặp các bạn, trong một buổi chót và chúng ta sẽ ngưng họp một thời gian vài ba tháng rồi chúng ta sẽ tái họp trở lại rồi chúng ta nghiên cứu trong cái chiều sâu. Như những cái câu mà hai trăm mấy chục câu hỏi tôi trong ngày 13 tháng 6 này thì tôi thiết tưởng cũng đầy đủ cho các bạn trong sự thắc mắc. Các bạn nên lấy những cuốn băng đó về nghiên cứu cho rõ rệt hơn, từ câu mà tôi đã phúc đáp và những sự thắc mắc tất cả của nội tâm của những người mới tu thiên hay là những

người đã thiền. Thì những câu đó cũng đúc kết và dẫn tiến tâm linh các bạn được.

Tôi thiết tưởng, không nhiều thì ít, qua những sự ngu muội và thực hành của tôi đóng góp được. Rồi nếu các bạn thông minh và sáng suốt hơn tôi, sẽ đóng góp nhiều hơn, sẽ diễn tả rõ rệt hơn, trong những câu trả lời của tôi, rồi lúc đó các bạn sẽ đóng góp cho những người ở xung quanh các bạn. Chúng ta lại có được nhiều cơ hội để sáng tác và nghiên cứu hơn trong cái lề lối luận văn hay là trong cái thực hành để thu ngắn lại, đơn giản và hỗ trợ cho những tâm linh mới bước vào tu và những người đã và đang thắc mắc trong nội tâm của họ. Cho nên nhiều người bạn tu mới thấy này thấy kia thấy nọ, nhưng mà viết thư đến hỏi ông Tám không có thấy trả lời. Vì các bạn thấy, một mình tôi làm sao trả lời bằng tay được. Cho nên tôi phải chuyển điện cho các bạn.

Nếu các bạn nào tu mà được thấy cảnh này kia kia nọ, các bạn nên giữ đó và thắc mắc. Những sự thắc mắc đó các bạn nên hỏi trong thâm tâm các bạn, rồi để thấy coi thử Ông Tám có chuyển và trả lời cho các bạn không! Thì lúc đó các bạn tìm hiểu và mở trí hơn nữa và thực chất của các bạn sẽ nhận được những câu trả lời thích đáng của tôi trong nội tâm các bạn. Rồi lần lượt các bạn mới tới cái cõi Vô Vi dễ dãi hơn. Cái cảnh mà các bạn thấy, những sự tươi đẹp mà các bạn đã ao ước trong giấc mộng hay trong giờ thiền, cái đó cũng chưa thực chất, chưa đi tới chỗ Vô Vi sáng suốt. Vô Vi là hư không đại định thì nó chẳng có một cảnh gì cho bạn nhưng mà những người khác muốn thấy cảnh nào thì từ nó sẽ biến ra những cảnh đó cho người biết.

Cho nên cái giai đoạn đầu thì chúng ta thấy cảnh nhiều cảnh lắm, thấy nhiều đường lối lắm. Thấy này

kia kia nọ, nhưng mà mình thấy cảnh của người ta, chứ cảnh của chính ta trong cái tiểu thiên địa này chưa khai thác ra và trong cái tâm linh phần hồn này chưa trụ hóa trong thanh giới, thì chúng ta cũng vẫn còn sống trong eo hẹp. Tuy thấy cảnh Tiên nhà Phật đẹp nhưng mà chúng ta chưa khai triển, chúng ta phải cố gắng tu sửa, càng ngày càng tiến thì mong một ngày kia chúng ta mới đóng góp được.

Cho nên các bạn đừng vội cho thấy cảnh đó là các bạn đắc đạo, chưa có đắc đâu, đang có tìm đạo mà thôi. Cái đạo là tìm về sự quân bình của chính bạn! Cho nên nhiều người mà nói, tôi xuất hồn thấy này kia kia nọ, mà còn bê bối còn lôi thôi, là mới thấy cảnh người ta mà thôi. Còn cảnh mình chưa thấy, chưa khai thác, chưa chịu khổ xẻ, làm sao mình có cơ hội thăng tiến. Còn nếu khai thác, chịu tự khổ xẻ rồi, các bạn thấy thanh nhẹ, các bạn là hư không

đại định, thiên đàng trong bạn, Phật trong bạn, các nơi thanh tú trong bạn, thiếu gì cảnh trong tiểu thiên địa này. Rồi có nơi làm việc, có nơi trụ, có nơi xuất, chứ không phải là không có. Cho nên các bạn đừng có sợ rằng các bạn không thấy cảnh là các bạn không tiến, các bạn thấy được thanh tịnh là các bạn sẽ có cảnh! Và cái cảnh đó còn đẹp hơn, còn thanh nhẹ hơn. Cho nên chúng ta phải lập lại trật tự, cố gắng thực hành, để khai triển trong nội tâm nội thức của chúng ta và từ đó chúng ta mới trụ tâm được vững vàng, đi từ bước một, gạt hái từ ly từ tí để tiến tới, càng ngày càng rõ rệt và nên chấp nhận tùy theo trình độ tiến hóa của chính mình.

Còn hơn các bạn thu thập rất nhiều nhưng mà không tiến tới được một ly. Cho nên tôi kêu gọi và thúc đẩy cá nhân tiến tới chứ không phải là tôi thúc đẩy nói ào ào và không chịu làm. Cái chuyện đó

chúng tôi không chấp nhận. Những người tu vô vi là tự mình thâm kín tiến tới, được chút nào hay chút đó. Nhiều người ham muốn, muốn có một trình độ rất tốt, cao siêu nhưng mà bản thân, bản chất của họ không chịu thực hành và cái tánh họ cũng chưa mở nữa, còn ở trong cái nghi kỵ eo hẹp. Không tinh tấn không có xây dựng được cái tánh. Cũng như một người mẹ hiền mà mấy người con của mình không biết xây dựng, không biết giáo dục, rồi đi ra phê bình con thiên hạ, đâu có được! Mình hư mình phải lo.

Cho nên chúng ta tu ở đây là chúng ta sửa cái tánh hư tật xấu của chúng ta, mỗi người đều có tánh hư tật xấu. Chúng ta sửa được thì mới thấy rõ cái đại phước đức, mới đón nhận cái hồng ân của Thượng Đế được. Nếu mà các bạn không chịu sửa các bạn, không bao giờ các bạn thấy được cái sự cao siêu huyền diệu của Thượng Đế đang ban bố cho các bạn.

Sống hằng ngày, hàng giờ hằng phút là đưa cơ hội cho các bạn thăng hoa để tiến tới tột đỉnh vô cùng của Thượng Đế chứ không chôn vùi các bạn đâu!

Chính các bạn là người chôn vùi các bạn mà thôi. Tại sao chôn vùi? Thân tôi tôi thương chớ? Không! Các bạn không có biết thương vì các bạn không biết bạn. Các bạn hướng vào động cảnh, ham cảnh, thích đi đây đi đó, nhưng mà đi đây đi đó để làm gì? Đâu có giúp các bạn được gì đâu? Mà khi thanh tịnh mới là thật sự giúp bạn. Bạn mình cảm rõ ràng, còn thích đi đây đi đó là động mà thôi. Khi các bạn hết động rồi các bạn mới thấy rõ rằng: tôi phải đi trong cái tiểu thiên địa này, khai thông cái của tôi sẵn có, còn đi về ngoại cảnh đâu có lợi cho tôi. Mà khi các bạn đắc pháp và hiểu rồi thì các bạn đi là đời tâm thân này tới cho người ta coi, nhưng mà trong đó cũng là trụ đảnh và cái luồng điện cũng vẫn khai triển trong

tiểu thiên địa này để hỗ trợ cho họ

Cái đi có nhiệm vụ, đi hữu ích, đi để đóng góp, đi để lập hạnh hy sinh cho các nơi các giới. Lúc đó thì khác rồi, cái đi các bạn bắt buộc. Còn bây giờ các bạn cần thanh tịnh thì ráng ở nhà tu để thanh tịnh, để khai triển lấy mình, không nên rước cái động nữa rồi nó gây thêm sự trì trệ, bước tới một bước lùi ba bước. Cho nên mỗi người, rồi tương lai đây, sẽ có nhiệm vụ, mặc sức mà đi, mặc sức mà tìm kiếm, mặc sức mà khai triển. Bề Trên sẽ chuyển cho thì lúc nào chúng ta cũng không sợ. Những bạn nào mà ra đi, hỗ trợ về tinh thần Vô Vi, phải nhớ những gì chúng ta đã hứa và chúng ta đã nói với các nơi. Phải thực hành cho đúng, về chúng ta còn tu nhiều hơn mới là phải. Chứ đừng có đi ra khuyên người ta tu mà về không tu, rồi đứng ở trong đó mà lừa gạt lấy mình, đau khổ ghê lắm!

Phải ráng hiểu những cái gì tôi nói để thực hiện. Một ly một tí, chúng ta mượn một giọt nước chúng ta phải trả đủ chứ không có thiếu được. Chuyện của Thương Đế, chuyện của Trời Đất, không phải chuyện của cá nhân. Cái chuyện làm, các bạn quay quần tôi để làm việc đây là làm việc cho Thượng Đế. Mà nếu các bạn không chơn chánh là các bạn tự gạt mà thôi. Có Tam Giáo Tòa ghi chép rõ ràng, phải cố gắng tu để hiểu, chớ không phải đó là cái chuyện đi chơi, cái đó là chuyện thích thú của cá nhân, không có! Luôn luôn chúng ta nghĩ về đại chúng, ăn chén cơm phải làm nhiều việc, chứ không phải hưởng. Chúng ta không còn tuổi tác để hưởng nữa, không có thì giờ để hưởng nữa. Người bước vô Vô Vi phải đi tới gọn ghẽ và phải khai triển tới vô cùng.

Cho nên tâm thức các bạn không rãnh đâu, nếu các bạn nào thật sự chịu tu không rãnh! Đừng có

tưởng chúng ta hưởng được Vô Vi là sung sướng, chúng ta hưởng Vô Vi là khổ! Rồi nhiên hậu chúng ta mới có sự sung sướng đời đời! Các bạn thấy tình cảnh của tôi, tôi có thể ngủ cả ngày, không có ai có thể động đến cửa của tôi, không có quyền động cửa tôi nữa nhưng mà tôi phải làm việc, nửa đêm nửa hôm, tôi cũng phải làm việc, tôi phải nghiên cứu, để đóng góp với các bạn.

Cũng như các bạn cũng đã thực hành và đem lại sự nghiên cứu cho tôi hằng tuần tại nơi thiền đường. Ngay ở các nơi cũng vậy, các bạn hội họp hằng tuần thì cũng có lời nói gởi đến tôi, trong thâm tâm các bạn, tôi biết! Cho nên hằng tuần bắt buộc tôi phải kết luận những câu trả lời của tôi trong cuốn băng. Và đối với những người thắc mắc, có người ở tại đây bị thắc mắc, có người ở xa hơn đây bị thắc mắc. Trong đó cũng là lời nói của tôi, trong băng này, có

thể đánh thức và trả lời các bạn. Mỗi người hiểu một ý khác nhau và đón nhận những câu trả lời của tôi. Cho nên trong đó, rất có trật tự. Hằng tuần tôi nói đều là có câu trả lời cho những bạn thắc mắc của nội tâm. Và những người muốn đạt tới một trình độ tốt hơn nữa, trong này chúng tôi cũng nhắc và chỉ đường cho các bạn đi từ bước một cho vững chắc hơn, không nên lầm lạc, rồi bị bàng môn tả đạo nó lôi cuốn.

Cần dòm lại thực chất hơn là dòm sự ảo ảnh mà chính mình chưa có khả năng đạt tới. Đã mất thì giờ các bạn nhưng mà các bạn không có kết quả. Nhiều người ham chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ nhưng mà không thực hành. Vậy chớ ham cái đó để làm gì? Để mê muội lòng người, có hữu ích không? Không! Cho nên cái gì mà có giá trị đem lại sự sáng suốt cho

chính mình và chúng ta sẽ đóng góp, đem lại sự sáng suốt cho nhân quần, cho các nơi, thì chúng ta mới thấy rõ rằng cái chuyện đó là hữu ích! Mà khi mà các bạn hiểu được cái chuyện đó hữu ích thì chuyện đó của Thượng Đế, đầy đầy, thì không có lúc nào các bạn bị thất nghiệp và không có công ăn việc làm.

Trong giờ phút nào các bạn thấy cũng phải suy tư và làm việc để dẫn giải cho mọi người, chứ chúng ta không có thì giờ rảnh, không đủ giờ làm việc nữa là khác. Như tôi bây giờ, không đủ giờ cho tôi làm việc nhưng cái tôi mong muốn. Thượng Đế đã ban cho tôi rất nhiều việc, tôi muốn có nhiều việc hơn, nhiều tay chân hơn, nhiều người làm việc và trong thật sự đóng góp phi lợi dụng, thì cái chuyện đó quan trọng.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên